

EEN HANGMAT

VOL BELOFTEN

Rom Molemaker

Een hangmat vol beloften

Rom Molemaker

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit verhaal is onderdeel van de lesmethode PLOT26, uitgegeven door BlinkEducatie gevestigd te 's-Hertogenbosch.

Een hangmat vol beloften

Echt geweldig!

Niet met mijn vrienden all inclusive naar Antalya in Turkije, maar met mijn vader en moeder naar een huisje op Schiermonnikoog.

'Je bent pas vijftien.' Mijn vader.

'Ik word zestien in september!'

'Vind je het niet meer gezellig met zijn drietjes?' Mijn moeder.

Daar gaf ik geen antwoord op. Gezellig, dat woord kon ik al een tijd niet meer horen.

Gezellig was voor oude mensen en saaie, dooie sukkels zonder gevoel voor avontuur.

'Gaan we gezellig een eind fietsen, ik heb er nu al zin in.'

Een eind fietsen! Op Schiermonnikoog!

'Lekker het land af met de boot.' (mijn vader). 'Lekker uitwaaien.'

Uitwaaien, ook zoiets belachelijks. Wat is dat, uitwaaien? Wááruit?

Ik kwam er niet onderuit, en dus zat ik op de Monnik, de veerboot van Lauwersoog naar Schiermonnikoog op een bank bij het raam naar de Waddenzee te kijken met Racoon op mijn headphone.

Mijn moeder tikte me op mijn schouder en ik maakte één oor vrij.

'Ik ga aan dek,' zei ze. 'Gaan jullie mee?'

Mijn vader hees zich overeind, maar ik schudde mijn hoofd. 'Het waait,' zei ik.

'Ja, daarom juist.'

'Gaan jullie maar. Ik pas wel op de spullen.'

Ik bleef, ondanks de teleurstelling op het gezicht van mijn moeder, zitten waar ik zat.

Een daad van verzet.

Het huisje aan het Karrepad was hetzelfde als wat mijn ouders het jaar daarvoor hadden gehuurd. Vanaf de weg was het nauwelijks te zien. Dat vonden mijn ouders prettig. Zelf zou ik het wel leuk vinden om nu en dan iemand langs te zien komen, maar dat zat er dus niet in.

Het huisje naast ons stond leeg.

Ik lag op een van de verstelbare tuinstoelen, met een van de twee boeken die ik had meegenomen. Mijn ouders waren naar het dorp om fietsen te huren en ik had geen ander gezelschap dan de fazant die daar ook woonde. Ik noemde hem Hans.

Ik keek naar hem en slaakte een zucht die zwaar was van zelfmedelijden. Mijn plan voor twee weken bestond uit eten, lezen, fietsen en slapen. Nou ja, en het strand natuurlijk.

'Ward, je moet je fiets gaan halen.' Mijn ouders waren er weer. 'Ik heb hem voor je gereserveerd. Hij staat klaar.'

'Ja, zo.'

'Nee, nu. Er zijn bijna geen fietsen in voorraad en als je te lang wacht gaat hij naar een ander.'

Knal, boek dicht! Rang, ligstoel opzij!

'Nou nou, kan dat niet wat minder?' Mijn vader.

'O, Ward?' – mijn moeder – 'Ga dan ook nog even naar de Spar. Ik ben de koffiefilterzakjes vergeten.'

'Ja, ja.'

'Maat vier.'

De supermarkt in het dorp is de enige op het eiland. Het was er mudvol met vakantie-gasten die met zijn allen de schappen plunderden, tegen betaling natuurlijk, en de paden versperden met hun afgeladen boodschappenkarretjes.

En uitgerekend op zo'n moment stortte ik me dus in de massa met de simpele opdracht een pakje koffiefilterzakjes te bemachtigen. Maat vier.

Binnensmonds mompelend baande ik me een weg. Wasmiddelen, shampoos, broodbeleg, hoefden allemaal niet. Ik moest naar de afdeling thee en koffie, maar kom daar maar eens als je weg wordt versperd door een dikke prop winkelende toeristen. Ik keek gelaten om me heen, zei steeds maar weer tegen mezelf dat ik het moest laten gebeuren en schoof weer een meter of drie verder.

Toen zag ik haar voor het eerst.

Ze was kapot mooi en ik begreep niet waarom niet iedereen, in elk geval elke man of jongen, haar stond aan te gapen. Ze was bijna net zo lang als ik, slank, met haar dat wit was. Niet gewoon blond, maar wit. En dan echt, hè, niet gebleekt of zo. Ze stond een paar meter bij me vandaan en had twee pakjes koffiefilterzakjes in haar handen. Ze keek ernaar, aarzelde even, en legde een van de pakjes terug. Toen draaide ze zich om en liep bij me vandaan.

Het kostte me een eeuwigheid om bij de koffiefilterzakjes te komen en toen ik daar was zag ik haar niet meer. Alsof ze over de massa heen was gelopen in plaats van erdoorheen. Er lag nog één pakje koffiefilterzakjes in het vak. Maat vier.

Schiermonnikoog is een klein eiland, dus de kans is vrij groot dat je elkaar meer dan eens tegenkomt, ergens. Toch stond ik me in de rij voor de kassa te verbijten van ongeduld, omdat ik het opeens heel belangrijk vond dat ik haar weer zag. En toen ik eindelijk buiten stond ging ik ervan uit dat ze weg was. Ik pakte mijn fiets van tussen de andere vandaan, ontweek een langsrijdend gezinnetje – gezellig – en reed bij de supermarkt vandaan.

Daar was ze! Ik kon mijn geluk niet geloven, maar verderop, honderd meter ongeveer, zag ik haar op de fiets rechts afslaan. Ik stond meteen op mijn trappers om dichterbij te komen. Niet dat ik dacht dat ik met haar in gesprek zou raken, maar ik wilde haar nog een keer zien. Of nee, ik wilde haar nog een keer goed bekijken. En ik wilde zien waar ze heen ging.

Ik kwam aan bij de T-splitsing en ik zag haar linksaf gaan, de Badweg op. Die kant moest ik zelf ook op.

Maar mijn weg werd versperd door de bus van Hotel van der Werff die gasten naar de boot ging vervoeren. Hij kon er niet goed door en de chauffeur wachtte kalm op zijn beurt. Op Schiermonnikoog bestaan haast en ongeduld niet. Behalve voor mij dan. Toen ik bij het begin van de Badweg aankwam was ze niet meer te zien.

Ik was haar kwijt.

Ik lag die nacht nogal eens wakker. Dan lag ik te bedenken waar ze zou zijn, die blonde beauty. Schiermonnikoog, hoe klein het ook is, is een eiland met heel veel mogelijkheden om iemand tegen te komen. Dat merkte ik de volgende dagen toen ik kris kras over het eiland fietste, en dan meestal zonder mijn vader en moeder. Mij moeder protesteerde nog, maar mijn vader zei: 'Laat hem. Jongensdromen zijn niet spannend als er ouders in voorkomen.'

Daar had mijn moeder geen verweer tegen, maar ze keek nog steeds verongelijkt toen ze samen wegfietsen. En ik zwierf in mijn eentje rond, doelloos om me heen kijkend zonder

dat ik haar zag, tot ik er genoeg van had en weer naar onze bungalow ging. Zo lag ik op een middag - mijn ouders waren vogels kijken bij het wad - in de tuin te lezen. Er speelde een aangenaam briesje vanuit zee om mijn hoofd en naast mijn stoel liep Hans Fazant, zo te zien vrij zinloos maar op zijn gemak, heen en weer. Opeens hoorde ik iemand zingen. Het geluid drong eerst niet tot me door. Het draaide rondjes om me heen, zonder vaste of herkenbare melodie, meer als versierinkjes van een feestje op een zomerse dag. Het kwam van links. Ik kwam overeind en beklom het duintje achter onze bungalow, waarvandaan ik meer uitzicht had. Ik kon nu ook in de tuin van de burens kijken. Het was tóch bewoond. Tussen het schuurtje en een paal midden in het grasveldje was een hangmat opgehangen. Hij schommelde zachtjes heen en weer en daar lag ze, lui en uitdagend. Ze droeg een kort, afgeknipt spijkerbroekje en een geel hemdje dat losjes om haar lichaam streelde in de wind. Ze keek omhoog, naar de wolkjes die langs de zon gleden, maar ik weet zeker dat ze één kort moment naar mij keek. Direct daarna speelde een kleine glimlach rond haar mond. Haar stem trok nog steeds rondjes door het zonlicht. Ik liet me snel en opgetogen van het duin glijden. Ik had haar niet alleen gevonden, ze zat ook nog in het huisje naast ons. Wat een ongelooflijk geluk had ik. Ik bedacht wat ik tegen haar zou zeggen als ik bij haar was. Dat ik mijn vlieger zocht, waarvan de lijn was gebroken, dat leek me wel een bruikbaar idee. Ik liep haastig om onze eigen bungalow heen en ging toen de tuin van de burens in. Het huis zag er nog steeds onbewoond uit, met de gordijnen dicht. Dat was raar, maar ik liep door naar de achtertuin. De hangmat hing er nog, zachtjes heen en weer schommelend, maar hij was leeg, en het huisje was niet bewoond. Er was niemand te zien.

Het lastigste was dat ik het er met niemand over kon hebben. Met mijn ouders over een mysterieus meisje praten, een meisje van wie ik soms letterlijk wakker lag, leek me geen goed idee. En dus bleef ik over het eiland dwalen zonder dat ik haar zag. Tot die avond, een paar dagen voor we weer naar huis gingen. Die avond dat vanuit de zee een inktzwart onweer aan kwam zetten. Een schouwspel van licht-echo's in de verte, vergezeld van een naderend gerommel. En terwijl de meeste mensen haastig de veiligheid van hun vakantieadres opzochten, werd ik juist naar de zee toegetrokken. Ik dacht niet na over mijn ouders die ongerust zouden zijn, maar ging bij hotel Noderstraun het zo goed als verlaten strand op. De laatste wandelaars kwamen me haastig tegemoet en lieten me vervolgens als enige achter. Toen zag ik haar weer. Ze liep voor me uit, richting het water, op dezelfde manier gekleed als toen ze in de hangmat lag. Ik staarde gefascineerd naar haar, een gele vlek tegen de zwarte achtergrond. Het waaide niet, nog niet, maar vanuit de verte kwamen zware golven op het strand af, voorboden van de naderende storm. Ik liep achter haar aan. Ik was halverwege het brede strand, toen ze bij het water was aangekomen. Ik werd opgetogen bij de gedachte dat we daar samen zouden staan, met onze voeten in het water, onder de indruk van het natuurgeweld dat steeds dichterbij kwam. Maar ze bleef niet staan. Ze liep door, de golven tegemoet. Ik begon als vanzelf sneller te lopen. Wat ging ze doen? Het mulle zand trok aan mijn voeten en het duurde irritant lang voor ik op een steviger stuk strand aankwam. Ze liep steeds verder het water in tot ze bij de eerste golven aankwam. Ze spatten tegen haar op en ze liep verder. Door de eerste golf, de tweede en

de derde. Er viel opeens een gordijn van regen en de wind trok aan. Ik was bij de waterlijn aangekomen en staarde naar haar terwijl ik de regen uit mijn ogen veegde. De bliksemflitsen ranselden de golven en de donder gromde onophoudelijk en triomfantelijk.

Toen, opeens, zag ik haar niet meer. Ze verdween onder een hoge golf die haar als een boosaardige, monsterachtige krul opvrat.

Ze was weg.

Ik schreeuwde.

Iets.

Ik wist haar naam niet.

Maar ze kwam niet meer tevoorschijn. Ik liep nog een tijd heen en weer. Ik bedacht dat ze misschien een eindje verderop weer aan land zou komen, hijgend en opgetogen omdat ze het geweld van de natuur had uitgedaagd en weerstaan. Maar ten slotte liep ik wankelend en doorweekt terug naar Noderstraum. Daar, in de luwte van de voorgevel, ontdekte ik dat ik mijn smartphone niet bij me had. Ik moest naar binnen om te telefoneren. Ik moest mensen waarschuwen.

Ze dachten dat ik gek geworden was, de politie en de reddingsbrigade. Natuurlijk gingen ze zoeken, maar ze vonden niemand. Toen de volgende paar dagen niemand op het eiland vermist bleek te zijn, wisten ze het zeker: ik hoefde niet serieus te worden genomen. Mijn ouders vonden het ook maar een vreemd verhaal – ik moest het nu vertellen – en keken bezorgd naar me.

‘Het zijn de hormonen,’ zei mijn vader. ‘Daar kun je behoorlijk van in de war raken.’

Ik begon aan mezelf te twijfelen. Dat deed ik nog steeds toen we bij de veerhaven achter een hek stonden te wachten tot de boot arriveerde. Het gepraat van de mensen om me heen drong niet tot me door. Ik keek naar de Monnik, die draaide en langzaam naar de kade schoof. We moesten wachten tot de passagiers van de boot waren. Ik keek naar al die vrolijke mensen die een fijne vakantie tegemoet gingen, zonder dat ik jaloers op ze was. Zo leuk was de vakantie niet, dacht ik somber.